

LEES JE MOBIEL

Alsjeblieft!
Een gratis
fragment uit de
verhalenbundel
DraaiSTUK!

Wikken & Wegen

LEONON MEDIA

BIBI DUMON TAK | JAN PAUL SCHUTTEN |
JOKE VAN LEEUWEN | THIJS GOVERDE | TED VAN LIESHOUT

Wikken & Wegen

Belangrijke arresten van de Hoge Raad opnieuw verteld
door kinderboekenschrijvers

Synopsis

Wikken & Wegen gaat over de geheimzinnige vraag die advocaten al ruim honderd jaar bezighoudt: wat is recht en hoe moet het worden toegepast. In dit boek zijn vijf bekende Nederlandse kinderboekenschrijvers in de verhalen achter 24 opmerkelijke arresten van de Hoge Raad gedoken. Waarom stonden partijen tegenover elkaar? Over welk dilemma moest de rechter beslissen? De verhalen laten zien dat het recht toepassen en ontwikkelen gemakkelijker lijkt dan het in werkelijkheid is.

GLAD IJS - JAN PAUL SCHUTTEN

7 jan 12:03

Hoi Jeffrey, ik heb vervelend nieuws. Ik was op de fiets naar mevrouw Van der Laan om haar wond te verzorgen en ben door de gladheid onderuit gegaan. Ik lig nu in het ziekenhuis met een meervoudige beenbreuk. Ik kan de komende tijd dus niet werken. 🙄 🚑

✓✓

7 jan 12:08

Oei Astrid. Dat is heel vervelend voor je. Sterkte ermee! We zoeken voor de komende tijd wel een vervanger. Groet! Jeffrey 🤘

✓✓

7 jan 12:11

Dank je wel! Regelen jullie het verder met de verzekering?

✓✓

8 jan 14:12

Hoi Jeffrey, had je mijn app gelezen over de verzekering?

✓✓

8 jan 17:44

Ha Astrid, Ik had het net even met Elma over jouw situatie. Wat bedoel je precies met verzekering?

✓✓

8 jan 17:46

De medische kosten zijn heel hoog. Dus ik moet via jullie verzekering doorbetaald krijgen.

✓✓

10 jan 17:15

Hallo?

✓✓

11 jan 11:43

Hoi Astrid, sorry dat het even duurde.

Wij gaan er vanuit dat jij zelf verzekerd bent. Dat hopen we wel. Want je bent niet op kantoor gevallen, maar op straat. Dus niet op het werk. Het is buiten onze verantwoordelijkheid. Als er iets bij ons op kantoor gebeurd was, dan was je natuurlijk wel door ons verzekerd geweest. We hebben het nog even gecontroleerd bij onze verzekeraar en die zegt ook dat je niet via ons verzekerd bent.

✓✓

11 jan 11:45

Ik ben niet óp het werk gevallen, maar wel tijdens het werk 😡! Als ik niet had moeten werken, dan was ik ook niet gevallen.

✓✓

11 jan 13:23

Ja, maar Astrid. Als je bij ons op kantoor bent, dán kunnen wij je beschermen en dán zijn we verantwoordelijk voor je. Wij

kunnen de veiligheid buiten ons kantoor niet garanderen. We kunnen helaas niet alle wegen in de gaten houden voor al onze medewerkers. Dat snap je zeker wel.

✓✓

12 jan 10:55

Mijn broer is advocaat. Hij zegt dat jullie verantwoordelijk zijn. Ik laat het hier niet bij zitten en ga desnoods naar de rechtbank als jullie mijn onkosten niet vergoeden.

✓✓

12 jan 10:59

Bespaar je de moeite, Astrid. Dat ga je niet winnen. We vinden het echt heel vervelend voor je en leven met je mee. Sorry...

✓✓

12 jan 11:01

✓✓

23 feb 20:17

Ha Astrid! Je had toch vandaag die rechtszaak tegen je baas? Hoe is dat gegaan? XXX Do

✓✓

23 feb 20:33

Hoi Do! Ja, dat was vandaag. Ik hield mijn hart vast.

✓✓

23 feb 20:34

Die advocaat van BinnenZorg begon een heel verhaal.

✓✓

23 feb 20:34

BinnenZorg?

✓✓

23 feb 20:35

BinnenZorg = mijn baas.

✓✓

23 feb 20:35

Aha... 🤔

✓✓

23 feb 20:36

Maar goed. Die advocaat begon dus...

✓✓

23 feb 20:37

“Edelachtbare, we kunnen toch niet verwachten dat BinnenZorg overal op straat maar verantwoordelijk is voor haar personeel? Ze kunnen moeilijk overal kussens leggen op de route die hun medewerkers tijdens hun werk afleggen, zodat die minder hard vallen...”

✓✓

23 feb 20:38

Dat meen je niet. Zei die dat echt?

✓✓

23 feb 20:39

Het ergste moet nog komen. De rechter was het daar mee eens!

✓✓

23 feb 20:40

Heb je de zaak nu verloren?

✓✓

23 feb 20:43

Nee. Gelukkig niet! Ze vonden BinnenZorg geen goede werkgever. BinnenZorg was weliswaar niet verantwoordelijk voor ongelukken die wij als medewerkers konden krijgen. Maar ze hadden wel een verzekering voor ons moeten afsluiten voor het geval dat er iets gebeurde.

✓✓

23 feb 20:44

Als bedrijf heb je een zorgplicht voor je medewerkers. Ze noemen zich wel 'BinnenZorg', maar voor ons als personeel

zorgden ze niet. Het ongeluk was dan misschien niet op hun kantoor, maar wel tijdens het werk. Snap je?

✓✓

23 feb 20:45

Ja, logisch.

✓✓

23 feb 20:47

En als BinnenZorg geen verzekering wilde afsluiten, dan hadden ze ons op z'n minst moeten waarschuwen dat we niet verzekerd waren. Niemand van ons wist dat! Geen enkele collega. Dus iedereen van ons liep een risico. Als ik het geweten had, dan had ik zelf nog een verzekering af kunnen sluiten.

✓✓

23 feb 20:48

Dus je hebt nu juist gewonnen?

😊 🙌 🍾

✓✓

23 feb 20:50

Nou, ja en nee. De rechter vindt dat mijn baas mij moet betalen, dat is fijn. Maar BinnenZorg gaat nu naar de Hoge Raad. Ik ben er nu nog niet van af. Dus het is te vroeg om te juichen. 😞

✓✓

23 feb 20:50

😞 !!!

✓✓

23 maart 13:18

👩🏻 🙌🏻 🙌🏻 🍾 !!!

✓✓

23 maart 13:23

Hè Astrid! Heb ik iets gemist? Had je vandaag een zitting bij de Hoge Raad?

✓✓

23 maart 13:27

Nee, de zitting is op 14 april. Maar... Ik kan weer zonder krukken lopen!

✓✓

23 maart 13:28

Ah, dat is ook fijn. Ik zou dan maar wel uitkijken met dansen en champagne... 😄

✓✓

14 april 17:11

Hoe ging het hoe ging het hoe ging het???? 😞

✓✓

14 april 17:12

😡 😡&#!#% 🤮

✓✓

14 april 17:12

???

✓✓

14 april 17:13

Die advocaten van mijn baas weer...

14 april 17:15

“De brandweer in Nederland is verantwoordelijk voor het blussen van branden in Nederland. Als een Nederlander in het buitenland per ongeluk brand krijgt, dan kan onze brandweer die natuurlijk niet blussen. Bij BinnenZorg is het net zo. Daar zijn ze verantwoordelijk voor de veiligheid van de medewerkers op hun eigen kantoor. Als ze daarbuiten de weg op gaan, dan kan BinnenZorg eventuele ongelukken niet voorkomen.”

14 april 17:15

14 april 17:17

O ja, ook nog dit: “Mevrouw ging met de fiets, dus ze had geen extra risico op een ongeluk”, volgens die advocaten. Nou en? Ik ben toch gevallen?

✓✓

14 april 17:17

En was de Hoge Raad het daarmee eens?

✓✓

14 april 17:20

Nee! Die waren het met de vorige rechters eens. Mijn baas had moeten zorgen voor een goede verzekering. Dat hoort bij de zorgplicht die een werkgever heeft. En het maakt geen bal uit of je tijdens het werk op kantoor bent of niet. En ook niet of je aangereden wordt als je lopend bent, of als je fietsend of per auto of 🚀 een ongeluk krijgt.

✓✓

14 april 17:20

Dus...

✓✓

14 april 17:21

... ik heb gewonnen!!!

✓✓

14 april 17:22

Jeuj! Nu echt champagne dus?

✓✓

14 april 17:23

Andere keer! We hebben al feest gevierd met mijn advocaat. Die was minstens zo blij als ik. Dit schijnt best een belangrijke zaak te zijn geworden. “De zaak BinnenZorg/Swildens” Ik ben beroemd!

✓✓

14 april 17:24

✓✓

DE ZUSJES PEETERS – THIJS GOVERDE

Iedereen die een zus heeft (of een broer), die weet hoe het is. Die heeft het al honderden keren meegemaakt, of duizenden of nog vaker. Je staat (of zit of ligt) naast elkaar, huilend, boos, en boven je uit torent mama, die vraagt: ‘Wat is er aan de hand?’

En allebei tegelijk roep je: ‘Het was *haar* schuld!’

‘Niet waar! Het was *zijn* schuld!’

Tand door de lip, vaas gebroken, hamster door de plee getrokken (omdat *iemand* wilde weten hoe goed zo’n beestje kan zwemmen) – altijd de schuld van de ander.

‘Lieverds,’ zucht mama dan, ‘vertel nou maar gewoon wat er gebeurd is. Hou effe op met dat gedoe over wie z’n schuld het is. Dat is zo kinderachtig!’

Maar dat laatste, daar heeft ze ongelijk in: gedoe over wie z’n schuld iets is, dat is

helemaal niet kinderachtig. Grote mensen kunnen daar jarenlang over doorzeuren.

De zussen Peeters, bijvoorbeeld. Karin en Annemarie.

Nou moet ik er wel bij zeggen: dat ging wel om meer dan alleen maar een tand door de lip.

Dat ging om een halve arm. Ja, je leest het goed. Een van de twee zussen begon dit verhaal met twee armen; aan het einde had ze er nog maar anderhalf.

Want.

Wat was er gebeurd?

Annemarie ging verhuizen, en Karin hielp haar met sjouwen.

Twee grote kasten, die van de berging naar boven moesten. Er was wel een lift in de flat van Annemarie, maar die kwam niet tot in de kelder. Dus je moest eerst nog een trap op en een deur door. Onhandig bedacht, als je 't mij vraagt, maar goed: het was wel te doen.

Die eerste kast, die stond al snel in de lift.

Geen enkel probleem.

Maar bij de tweede ging het mis.

Karin hield met haar rechterhand de deur open, boven aan de trap, en met haar linker hield ze de kast nog omhoog. Klinkt tamelijk wankel, of niet?

Annemarie, die onder haar stond, had de kast nog met twee handen vast. Klinkt al een stuk steviger. Toch was Annemarie degene die haar evenwicht verloor.

In paniek gaf ze de kast nog een zet naar boven. Omdat ze hem anders op haar kop zou krijgen, misschien. Of omdat haar mooie nieuwe kast anders geheel en al geschaafd en versplinterd en ontverfd zou raken. Of misschien deed ze gewoon maar wat.

In ieder geval: de kast schoot naar boven en kwam tot stilstand tegen de deur.

Tegen de deur?

Nou nee, niet precies. Tegen Karins rechter pols, en *die* zat weer tegen de deur. Lelijk klem zat die pols, en pijn dat het

deed! En het ergste was: de pijn ging niet weg. Ook uren later, toen die kast al lang en breed op z'n plaats stond, deed Karins pols nog pijn.

En dagen, weken later ook nog.

Er had een spiertje klem gezeten, zó klem zelfs dat het arme ding helemaal verkeerd groeide. Karin moest met die pols naar het ziekenhuis. Niet één enkel keertje, nee, ze moest steeds terugkomen want het bleek elke keer toch net iets erger dan de dokter gedacht had. Of er kwam een ontsteking bij, of de chirurg had een pees geraakt die hij beter niet had kunnen raken... het *ging* maar door.

En aan het eind van het liedje moest Karin's onderarm eraf.

Nou, lekker dan. Help je je zus een handje, met verhuizen, ben je daarna je handje kwijt.

Karin was behoorlijk pissig. Ja – wat zou jij zijn?

‘Ik deed het toch niet expres?’ piepte

Annemarie, maar Karin snauwde: ‘Nee, dat moest er nog bij komen. Maar het is wél jouw schuld. Met je stomme kast. En je stomme deur. En je stomme trap. Had dan een verhuisbedrijf ingeschakeld... Ik huur een advocaat, als je dat maar weet!’

Een advocaat?

Ja, Karin stapte naar de rechter. Ze wilde dat haar zus een fikse schadevergoeding zou betalen.

Om eerlijk te zijn: ze was wel een beetje opgejut door de mensen van de verzekering.

Want.

De zussen waren allebei goed verzekerd tegen pech.

Dat wel.

Maar de verzekering van Karin zei: wij gaan jou geen geld geven, dat moet je zus maar doen. Het was haar schuld, tenslotte.

En de verzekering van Annemarie zei: neenee, wij geven geen cent, dat moet de verzekering van Karin maar doen.

Zo zijn de mensen van de verzekeringen.
Dus uiteindelijk stonden de zussen
tegenover elkaar in de rechtbank.
Met allebei een advocaat van hun
verzekeringsmaatschappij (advocaten zijn
duur, maar de schadevergoeding voor een
halve arm is duurder. Dus.)

De rechter oordeelde: ‘Die draai bij
de trap is te gevaarlijk. Annemarie had
haar zus niet mogen vragen die kast daar
doorheen te sjouwen. Had ze niet mogen
vragen, heeft ze wel gevraagd – dus het is
haar schuld.’

Annemarie liet het er niet bij zitten. Ze
ging in hoger beroep. Maar ook in hoger
beroep kreeg haar zus gelijk.

Nou ja! Annemarie vond het niet eerlijk.
Ze ging door naar de Hoge Raad.

En die was het niet eens met de andere
rechters.

Immers: de zussen hadden al één kast
versjouwd, zonder ongelukken.

Dus zo gevaarlijk was die draai nou ook weer niet.

Eigenlijk zei de Hoge Raad min of meer: er bestaat ook nog zo iets als domme pech. Soms gebeurt er gewoon iets akeligs wat niet echt iemands schuld is.

Een beetje zoals een moeder die zegt: ‘Joh, Annemarie deed het niet expres. En ze is er zelf ook heel erg van geschrokken, toch Annemarie?’

Eigenlijk was het het mooist geweest als de Hoge Raad erachteraan had gezegd: ‘Geef elkaar nou maar gewoon een knuffel, dan krijgen jullie allebei een koekje en een glas limo. Voor de schrik.’

Maar dat soort dingen zegt de Hoge Raad nou nooit.

Jammer. ●

Vond je dit fragment leuk?
Lees dan het hele boek
en leen het bij de bieb!

Wil je liever een ander
fragment proberen? Lees
de andere fragmenten via
jeugdbibliotheek.nl/stuk

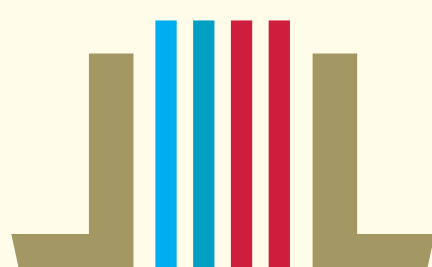

Colofon

©2022 De Leescoalitie, Jan Paul Schutten,
Thijs Goverde en Leonon Media

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.leesstuk.nl

De Leescoalitie